

dodatkem žádá za celou uplynulou předchozí dobu doplacení úroků z prodlení z účtů, které bez výhrady saldovala. Za tohoto stavu věci lze uznati její nárok na zaplacení úroků za oprávněný jen potud, pokud výhradu učinila při saldování toho kterého účtu. Tu pak jest prokázáno jen, že při poslední splátce, jež se stala dne 8. prosince 1927 již po roztržce, žalobkyně, pokud se týče její zmocněný syn prohlásil, že trvá na zaplacení úroků z prodlení. Výhrada ta jest arciž zřetelná a, i když byl saldován i tento účet, zůstal důsledkem této výhrady nárok žalobkyně na doplacení úroků z prodlení z tohoto účtu nedotčen. Z těchto úvah lze uznati žalobní nárok za oprávněný jen ohledně onoho, pokud se týče ohledně oněch účtů, které byly saldovány za této současně projevené výhrady doplacení úroků z prodlení. Ježto odvolacím soudem následkem jeho právního názoru nebylo zjištěno, o který pokud se týče o které účty a o které položky na dlužných úrocích z prodlení jde, nelze nejvyššímu soudu ve věci rozhodnouti a bylo k oprávněnému dovolání rozsudek odvolacího soudu zrušiti a usnésti se, jak shora uvedeno.

Čís. 8628.

Berním úřadům, zastupujícím podle nařízení ze dne 18. ledna 1898, čís. 28 ř. zák. finanční prokuratury, přísluší plné útraty podle advokátního tarifu s tím obmezením, že pokud jsou tu zvláštní sazby, podle kterých přísluší odměna za výkony obstarávané kancelářským zaměstnancem advokáta do seznamu kandidátů advokacie nezapsaným, jen podle těchto sazeb a teprv, pokud tu takových sazeb není, podle příslušných sazeb za práce advokátní.

(Posudek ze dne 18. ledna 1929, Pres. 1550/28.)

Ministerstvo spravedlnosti dožádalo presidium nejvyššího soudu o posudek tímto dopisem: Mezi ministerstvem financí a ministerstvem spravedlnosti jest spor o to, zda berní úřady, zakročující podle nařízení ze dne 18. ledna 1898, čís. 28 ř. zák. k zajištění a k dobytí daní, poplatků a dávek jako zástupci finanční prokuratury, mají právo účtovat poplatky podle advokátního tarifu, čili nic. Ministerstvo financí má za to, že v tomto případě nelze považovati berní úřady za t. zv. obecné plnomocníky, kteří, nenáležejíce ke stavu advokátskému, nebo notářskému, mají jen nárok na náhradu kolkových a jiných státních poplatků, nýbrž za zmocněnce státního advokáta, jímž jest finanční prokuratura. Přísluší proto podle názoru ministerstva financí bernímu úřadu jako zmocněnci státního advokáta plné útraty podle advokátního tarifu. Obdobný případ vyskytuje se prý i u advokátů vůbec. Intervenuje-li za advokáta jeho solicitátor neb i jen jeho pisařka, jde také jen o zastoupení zmocněncem, jenž nemá náležité kvalifikace, ale přes to jest advokát oprávněn účtovat a prisuzují se mu plné útraty podle advokátního tarifu. Ministerstvo financí odvolává se i na to, že stejné stanovisko za-

ujímal také býv. nejvyšší soud ve Vídni, že soudy také přisuzují většinou berním úřadům účtované útraty podle advokátního tarifu a teprve v posledních letech že se vyskytly případy, kde se tak nestalo. Ministerstvo spravedlnosti naproti tomu hájí stanovisko, že berním úřadům nárok na náhradu nákladů podle advokátní sazby nepřísluší. I dovoluje si požádati, aby mu presidium nejvyššího soudu o věci podalo posudek, při čemž bylo by také vzíti v úvahu, že pro daňové nedoplatky počínajíc 1. lednem 1927 platí ustanovení § 345 zák. čís. 76/1927 sb. z. a n., podle něhož berní úřady v exekučním řízení soudním nezastupují již finanční prokuratury, nýbrž vyměřovací úřady.

Na základě posudku senátu nejvyššího soudu bylo ministerstvu spravedlnosti sděleno, že nejvyšší soud souhlasí s názorem ministerstva financí, že berním úřadům, zastupují-li podle nařízení ze dne 18. ledna 1898, čís. 28 ř. zák. finanční prokuratury, přísluší ne pouze jako obecným zmocněncům náhrada kolkových a jiných státních poplatků (§ 42 druhý odstavec c. ř. s.), nýbrž jako »zmocněnci« správně řečeno náměstků (substitutů) státního advokáta plné útraty podle advokátního tarifu, ale, čímž nejvyšší soud právní větu ministerstvem financí vytčenou doplňuje, po případě omezuje, pokud tu jsou zvláštní sazby, podle kterých přísluší odměna za výkony obstarávané kancelářským zaměstnancem advokáta do seznamu kandidátů advokacie nezapsaným, jen podle těchto sazeb a teprve pokud tu takových sazeb není, podle příslušných položek za práce advokátní.

D ů v o d y:

Podle čl. XXXII. úv. zák. k c. ř. s. jest předpisů civ. soudního řádu o advokátech a jejich náměstcích užití obdobně i na finanční prokuratury, a to podle čl. IV. čís. 1 úv. zák. k civ. s. řádu a § 31 čís. 2 c. ř. s. i v řízení exekučním. Tím jest dána úplná rovnost mezi advokáty a jich náměstky s jedné a finančními prokuraturami a jich náměstky (berními úřady) s druhé strany. Mezi advokáty a finančními prokuraturami již podle doslovu předpisu a mezi náměstky obojího toho druhu zástupců podle jeho smyslu, ducha, tendence a účelu. Mluví totiž předpis sice jen o náměstcích advokátů a nikoli i o náměstcích finančních prokuratur, ale to jen proto, že civ. soudní řád nejedná sám o náměstcích finanční prokuratury, nýbrž tak činí předpisy jiné. Jakmile se tedy náměstek (substitut) finanční prokuratury objevil, a to se stalo již nařízením ze dne 17. listopadu 1892, čís. 215 ř. zák., kde berní úřady povolány k provádění mobilárních exekucí pro daně »in Vertretung der Finanzprokurator« (v § 60 popl. zák. ze dne 9. února 1850, čís. 50 ř. zák., jakož i v nař. ze dne 24. dubna 1871, čís. 50 ř. zák. a ze dne 14. května 1879, čís. 76 ř. zák. tento substituční výraz chybí) a pak právě hned zase nařízením ze dne 18. ledna 1898, čís. 28 ř. zák., jímž berní úřady v mezích tam vytknutých za náměstky finanční prokuratury zřízeny, bylo zjevno, že rovnost finančních prokuratur s advokáty nese s sebou nutně

i rovnost náměstků obojího tohoto druhu zástupců, předpokládajíc ovšem podstatně stejnou právní povahu (kvalifikaci) náměstků, o čemž níže. Zkrátka berní úřad, zastupuje podle platných norem finanční prokuraturu, není t. zv. »obecným plnomocníkem« strany (státu) a nelze naň tedy použití předpisu § 42 druhý odstavec c. ř. s., podle něhož by se mu mohly přisouditi jen kolky, jiné státní poplatky a hotové výlohy, nýbrž jest náměstkem finanční prokuratury, jakž to nařízení ze dne 18. ledna 1898, čís. 28 ř. zák. vydané patrně na základě výhrady čl. IV. čís. 1 úv. zák. k civ. s. řádu ve spojení s prováděcím zmocněním čl. LV téhož úv. zák., jakož i § 2 druhý odstavec instrukce pro fin. prok. také výslovně praví, povolávajíc berní úřady výslovně, aby jednaly »in Vertretung der Finanzprokurator« a nutno ho tedy odměniti jako jejího náměstka podle zásady rovnosti zrovna tak jako advokátního náměstka téže kategorie. Právě-li § 42 druhý odstavec c. ř. s., že předpis, podle něhož se obecnému plnomocníku mají hraditi jen kolky, poplatky a hotové výlohy, neplatí pro útratové nároky stran zastoupených finanční prokuraturou, je tím řečeno, že neplatí ani pro stát zastoupený berním úřadem, an berní úřad zastupuje finanční prokuraturu, že jde o případ, kde strana je finanční prokuraturou zastoupena, nikoli o případ cit. § 42 druhý odstavec c. ř. s. Stanovisko toto jest odůvodněno i věcně. Berní úřady povolány jsou k substituci finančních prokuratur ve vlastním zájmu stran, by soukromá strana ušetřena byla vyšších útrat, jež by vznikly, kdyby finanční prokuratura byla nucena úkon — jde o úkony mimo její sídlo — předsevzítí sama, což by mělo za následek cestovní výlohy a ztrátu času, což vše by strana musila hraditi. Avšak poukázány-li berní úřady, by úkony za prokuraturu předsevzaly, zatěžují se zase berní úřady, jich síly odnímají se jich vlastní úřední práci, což tak neb onak má za následek finanční zatížení pro stát (bud' zvýšení personálu berního nebo placení remunerací za vícepráce) a jest tedy slušno a spravedливо, by strana, která by jinak musila platiti útraty advokátní, kdyby finanční prokuratura sama zakročovala, platila aspoň útraty vzniklé substitucí v jejím prospěchu zavedenou, neboť nebylo by spravedливо, by zatížení agendou exekuční, které vyvolaly strany (exekuti) nesl místo nich stát. Jde o t. zv. deservity a otázkou je tedy jen míra či výše odměny. Chtíti deservity vyměřovati podle vlastního uvážení soudcova, jak ministerstvo spravedlnosti, neodmítajíc odměnu, nýbrž jen její vyměření podle advokátního tarifu, se mínití zdá, není vhodným a vedlo by k nesrovnalostem, ne-li k libovůli a k mnohým rekursům, ale při zákonné existenci tarifu je to i v rozporu se zákonem (viz níže). Podle žádosti, jež důvody ministerstva financí reprodukuje, zdálo by se, že ministerstvo to hájí stanovisko, že bernímu úřadu příslušejí útraty stejné jako advokátovi, t. j. tedy jako finanční prokuratuře samé, aspoň to ten smysl připouští. Avšak tomu také není tak. Jestliže čl. XXXII úv. zák. k c. ř. s. klade finanční prokuratury a jich náměstky na roveň advokátům a jich náměstkům tak, že na ony jako na tyto užiti jest předpisů civ. soud. řádu, tedy, ježto podle zákona ze dne 18. února 1921, čís. 78 sb. z. a n., jenž je novelou k civ. soud. řádu a exek. řádu a zmoc-

nil vládu k vydání advokátního tarifu, advokátní tarif nyní platný, na základě něho vydaný, platí jako součást civ. soud. řádu a exek. řádu i pro finanční prokuratury a jich substituty: avšak advokátní tarif liší co do výše odměny mezi advokátními silami konceptními (advokáty a advokátními kandidáty) a silami manipulačními (solicitátory a jinými zřízenci), zřejmo, že berní úřady mohou býti na roveň postaveny jen této druhé kategorii náměstků, t. j. zřízencům advokátním do seznamu kandidátů advokacie nezapsaným. Pokud ovšem tarif nemá zvláštních sazeb, jako o podáních, musí tyto arcí i berním úřadům býti účtovány popodle příslušných jednotných položek advokátního tarifu, na př. tedy za návrhy exekuční podle pol. 2., kdežto za jiné výkony dopadala by položka 13. Doložiti sluší, že předpisem § 345 zákona o přímých daních ze dne 15. června 1927, č. 76 sb., jenž povolává k dobývání daní poměřující úřad, nestalo se nařízení ze dne 18. ledna 1898, čís. 28 ř. zák. bezpředmětným, ježto se i nadále vztahuje na poplatky a jiné veřejné dávky. § 404 druhý odstavec pak vzhledem k § 343 první odstavec v příčině nákladů (útrat) soudní exekuce odkazuje na exekuční řád, tedy na § 74 až 76 a 78 ex. ř. a tím i na § 40—55 civ. s. ř. včetně čl. IV čís. 1 a čl. XXXII úv. zák. k c. ř. s.

Čís. 8629.

Účinky zpětvzetí žaloby (§ 237 c. ř. s.) nastávají, jakmile žalobce oznámí soudu, že bere žalobu zpět, nikoliv teprve doručením podání žalovanému. Podáním prohlášení o zpětvzetí žaloby pomíjí sudiště pro žalobu navzájem (§ 96 j. n.).

(Rozh. ze dne 18. ledna 1929, R I 947/28.)

Rudolf R. podal proti Josefu M-ovi vzájemnou žalobu u krajského soudu v Č., u něhož byl žalován Josefem M-em. V době podání žaloby Rudolfa R-a došlo sice již k soudu podání Josefa M-a o zpětvzetí jeho žaloby, avšak podání to nebylo dosud Rudolfu R-ovi doručeno. Námitce místní nepřislušnosti soud první stolice vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku místní nepřislušnosti. Důvody: Napadeným usnesením vyhověl první soud námitce místní nepřislušnosti a odmítl jednati o žalobě jakožto žalobě navzájem proto, že původní žaloba byla v den podání žaloby navzájem dne 9. června 1928 vzata zpět. Do tohoto usnesení stěžuje si žalující strana, právem poukazujíc k tomu, že podání o zpětvzetí přední žaloby došlo sice na soud již dne 3. června 1928, že však straně žalující bylo doručeno teprve dne 2. července 1928. Podle § 237 cís. bere se žaloba zpět podáním, které nutno žalovanému doručiti, a má v zápětí, že se má o zpětvzaté žalobě za to, jako by nebyla vznesena. Proti straně žalované nabývá tudíž zpětvzetí účinnosti teprve doručením příslušného podání a může býti po